

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inadina* = πεισμώνως, πεισματικά. Οἱ μετὰ τοῦ *τ* ἀντὶ *d* τύπ. πιθάν. ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ οὐσ. *γινάτι*. Ὁ τύπ. *enadina* κατὰ τὸ συγγενὲς *ἐνάτι*.

1) Μετὰ πείσματος, πεισμώνως ἐνθ' ἄν.: Πααῖν' ῥ'νατ'νά Βλάστ. Ἰνατινὰ μου τὸ κάνει καὶ δὲ *beṛnā* ποπὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γιναντινὰ τό 'καμι Σουφλ. "Ὅλο *inadina* μου πάεις Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀφοῦ τοῦ πᾶς γιναντινὰ νὰ μὲ βαρυνκαρδίης, κάμε μέσ' τοῦ χουράφι σου μιὰ φοῖζα νὰ καθίης (φοῖζα = πεζούλα) Χίος.

Γιναντινὰ των οὐλωνῶν τῶν δουσσυμάνηδων σου, θὲ ν' ἀσημώσω τὴν ἐλιά πού 'χεις 'ς τὸ μάουλό σ-σου (δουσσυμάνηδες = ἐχθροὶ) Τῆλ.

Γιναντινὰ σου θὰ γινῶ δέντρι 'ς τὸ μαχαλᾶ σου, νὰ μὲ θωροῦν τὰ μάτια σου, νὰ κάβειτ' ἡ καρδιά σου Βουρλ. 2) Ὀργίλως, ἐχθρικῶς Λέσβ. κ.ά.

γινατάκι τό, Προπ. (Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι* διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι. Παιγνιωδῶς, τὸ πείσμα: Ἄσμ.

Μάννα μου, μὴ μὲ δέρῃς μὲ τ' ἀδραχτάκι σου, ἐγὼ θὰ τόνε πάρω, 'ς τὸ γινατάκι σου!

γινατάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης Ὁ πείσμων.

γινατεύω, *ινατεύω* ἐνιαχ. *ινατεύουν* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *ινατεύω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. *ινατεύω* Πελοπ. (Μάν.) *γινατεύω* ἐνιαχ. *γινατεύω* Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ῥ'νατεύω Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) *γινατεύω* Μ. Ἀσία (Κυδων.) *γενατεύω* Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παζ. Μετοχ. *γινατεμένος* Λεξ. Δημητρ. ῥ'νατεμένος Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) ῥ'νατιμένους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *ἐνάτι*, *ἐνάτι*, *νάτι*.

1) Ἐναντιούμενος διὰ λόγων ἢ ἔργων εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἢ τὴν προσταγὴν τινος ἀνγκάζω αὐτὸν νὰ ἐπιμείνῃ πεισμώνως εἰς αὐτὴν ἐνιαχ.: Μὴ μὲ γινατεύῃς ἐμένα, καὶ δὲ θὰ περάσῃ τὸ δικό σου Ἀθῆν. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., ἐμμένω μετὰ πείσματος εἰς τὰς ἀπόψεις μου, ὀργίζομαι ἐνθ' ἄν.: *Γινάτεφα* σήμιρα μ' αὐτὰ πού εἶδα καὶ κάν' ὁ πρόεδρος Προπ. (Ἀρτάκ.) Μὴ μου ἱνατεύῃς ἐμένα, ἱατὶ θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ θεάσω (= νὰ σὲ δείρω ἀγρίως) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἰνάτιφι καὶ δὲ μᾶς κρέν' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μὲ 'φτοῦνα πού μ' εἶπες, ἐνατεῦτηκα καὶ δὲ θὰ ζὲ δώκου δανεικὰ Πελοπ. (Μάν.) *Γινατεῦ'κε* καὶ ἀρχίνησε νὰ φοβερίζῃ τὶς γυναικες Ἡπ. (Αὐλότοπ.) *Γενάτεφε* κ' ἐπέταξε τὸ σκοινὶ Ὁθων. *Εἶνι ῥ'νατιμέβ'* συναμιταξύ τ'ς κὶ μὶ τοῦ παραμ'κρὸ κριαρῶν ντι (=συμπλέκονται) Σάμ. *Τ'* λέει ὁ Κώστας ῥ'νατεμένος: Κάμε καλὰ Λευκ. (Φτερν.) Συνών. *γινατῶνω*, *πεισμώνω*, *τσαντίζομαι*.

γινάτης ἐπίθ., ἐνιαχ. *γινάτ'ς* Σάμ. (Μαυρατζ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι*.

Πείσμων, ἰσχυρογνώμων. Συνών. *γινατιάρης*, *γινατσίαρης*, *πεισματάρης*.

γινάτι τό, ἱνάτι πολλαχ. καὶ Ποντ. Τσακων. (Χαβουτσ.) ἱνάτιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἱνάτ' Θεσσ. Λέσβ. Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. κ.ά.)

ἱνάτ' Λέσβ. ἐνάτι Ἀνδρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπ. (Ξηροκ. Πάν. κ.ά.) *νεάτι* Πελοπ. (Καρδχι. Ξεχώρ.) *νιάτι* Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.) *νάτι* Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.) ἱνάκι Τσακων. ἱνατὸ Σύμ. *γινάτι* κοιν. *γινάτιν* Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ῥ'νάτι Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) *γινάτ'* Μακεδ. (Καστορ. Μεσολακκ.) ῥ'νάτ' βόρ. ἰδιώμ. *γινάτ'-τι* Ρόδ. (Βάτ.) *γενάτι* Βιθυν. (Μουδαν.) Ἐρεικ. Ἡπ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κέως Κύθηρ. (Δρυοπ. κ.ά.) Μαθράκ. Μύκ. Ὁθων. Πάρ. Παζ. Σίφν. Σύρ. *γινανάτ'* Μακεδ. (Σέρρ.) *δινάτι* Ἰκαρ. Κῶς Χίος (Ἐγρηγόρ. Πυργ. κ.ά.) *δινάτιν* Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) *δ'νάτ'* Ἰμβρ. Πληθ. ἱνάθια Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἱνάθια Λέσβ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inat* = πείσμα. Ὁ τύπ. *δινάτι* κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ *δυνατός*, πρὸς τὸ οὐδ. τοῦ ὅπ. μετεσχηματίσθη καὶ ὁ τύπ. *δινάτο*. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Πείσμα, ἰσχυρογνωμοσύνη, ἐπιμονή κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.): *Ἐχει μεγάλο γινάτι*. Δὲν τοῦ περνᾷ τὸ γινάτι. Μωρὲ μπράβο, γινάτι πού τό 'χει! Ἄς εἶναι καλὰ τὸ γινάτι σου! Κάνει γινάτια κοιν. Τὸ γινάτι σου μπορεῖ νὰ σκάσῃ μουλάρι Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Δὲ θὰ περάσῃ τὸ ἱνάτι σου (δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον ἐπιμένεις) Πελοπ. (Πάν.) *Ἐχει ἱνάτι καὶ ποτέ του δὲ γάνει ὅ,τι τοῦ λένε, μόνο ὅ,τι κόψη ἢ κεφαλὴ δου* Κρήτ. (Μαλάκ.) Τοῦν ἐπιασι τοῦ ἱνάτ' κὶ τὰ 'κανι τὰ ἄνου-κάτ' Στερελλ. (Ἀγίος Κωνσταντ.) *Ἐχει μουλαρήσιο γινάτι* Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Μὶ τοῦ ῥ'νάτι τ' μπορεῖ κὶ γάιδαρον νὰ σκάθ' Λευκ. (Φτερν.) *Ἡκανέ δανε ἱνάθια τὸ μουλάρι* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀντίς νὰ λὲς σαχλαμάρες καὶ νὰ κάνῃς γινάτια, κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω Ἰων. (Σμύρν.) || Φρ. *Μὲ πιάνει τὸ - τὸ βάζω γινάτι* (πεισμώνω, ἐπιμένω πεισμώνως) κοιν. Τὸ πάτησε 'ς τὸ ἱνάτι (ἐπέμεινε) Κρήτ. *Βρέχ' σὰ μὶ γινάτ'* (συνεχῶς, ἀδικ-λείπτως) Μακεδ. (Βόιον) *'Σ τὸ ἱνατὸ δὲ 'βαλε Σύμ.* *Ἐβαλέν το γινάτ'-τι* (ἐπιμένει πολὺ) Ρόδ. *Βαλέτ'σ' τὸ ἱνάτι σ'* (ἐβαλε τὸ γινάτι του) Τσακων. (Χαβουτσ.) || Παροιμ.

Τὸ γινάτι βγάζει μάτι

(τὸ παράλογον πείσμα γίνεται πρόξενος κακοῦ) σύνθηθ. Ἡ παροιμ. εἰς πρκαλλαχ. πολλαχ. || Ἄσμ.

Γειά σου, Βιλούχι μου ψηλὸ μὶ τὰ ψηλά σ' ἱλάτια, πού βόρις δὲ σὶ σκιάζουνι οὔτι βουρρᾶ ἱνάτια Στερελλ. (Φθιώτ.)

Κὶ αὐτὸς γινάτι τό 'βαλε κὶ οὐλους τοὺς ξεδιαλέει Στερελλ. (Ἀστακ.)

Ἄς 'τα τώρα τὰ γινάτια | κ' ἔλα φίλ'σι μι 'ς τὰ μάτια Ἡπ.

Γαμπρέ, θαρρῶ πὼς τό 'καμες ἐπίτηδες δινάτιν τ'ς' ἐπῆρες μιὰ γ-γαριφαλ-λιὰ γαρίφαλ-λα γεμάτην Χίος

Ἀχ, πὼς μου τὸ ἠλέγανε κ' ἐγὼ 'κανα ἱνάτι πὼς εἶχ' ἀγάπη ψεύτικη κ' ἐποκαμάρωνά τη Κρήτ.

Παντρεῖουν τὴν ἀγάπη μου, | τὸ κάνουν γιὰ γινάτι μου Στερελλ. (Δελφ.)

Μὴ μὲ δέρῃς, μάννα, μὲ τ' ἀδράχτι σου κ' ἐγὼ θὰ τόνε πάρω 'ς τὸ γενάτι σου Βιθυν. (Μουδαν.)

Ἀκρὸ χρόνους κάμνω 'δαχαμαὶ τζαὶ βάλλ-λω τὸ γινάτιν ἐν-νὰ σοῦ πάρω τὸ φιλὶν τζ' ἐν-νὰ σὲ κάμ' ἀγάτην

Κύπρ. 2) Ὀργή, κακία, μνησικακία κοιν.: *Μιλᾷ με γινάτι γιὰ τὸν ἄντρα της σύνθηθ.* *Δέρν' τὰ πιδιὰ μὶ ῥ'νάτ'* (ἐνν. ὁ δάσκαλος) βόρ. ἰδιώμ. *Βγῆκι κ' ἔκλεισ' τ' βόρτα μὶ ῥ'νάτ'*

B. Εὐβ. κ.ά. Νὰ σὶ φ'λάξ' οὐ Θιὸς ἀπὸ τοῦ γ'νάτι τ' Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Δὲν κρατᾷ καμνιανοῦ ἰνάτ' ἰγὼ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ὁ τὸ σπῖτι εἶναι κλεισμένη ἀπὸ τὸ ἰνάτι τῆς Ἡπ. (Δίβρ.) Τοὺν ἔμασαν τὰ ἰνάτια κὶ τ' φώναξι ὅσα παῖρ' ἢ σκούπα (ἐξωργίσθη καὶ τοῦ ἔψαλε τὸν ἀναβαλλόμενον) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μ' ἤφερε τὸ γ'νάτι καὶ τὸν ἔδειρα Λευκ. Δὲ μπορέσαμε νὰ πᾶμε νὰ δοῦς βοηθήσουμε 'ς τὸ θέρο, καὶ μᾶς βαστᾷ ἰνάτι Πελοπν. (Βερεστ.) || Φρ. Τὸν ἔχω - τοῦ βαστῶ - τοῦ κρατῶ γινάτι (εἶμαι ὠργισμένος) κοιν. Μ' ἔρχιτι γινάτ' Μακεδ. (Βόιον). Βγάδω τὸ γινάτι μου (ἐκδικουμαι κάποιον) Νάξ. || Γνωμ. Τὸ γινάτ' πῶξ' τὸ βράδυ, νὰ τὸ φ'λᾷς γιὰ τὸ πουργὸ (νὰ μὴ ἐνεργῇς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ θυμοῦ, διότι θὰ ζημιωθῇς) Ἡπ. (Κόνιτς.) Μὲ τὴν ψυχὴ βγαίνει καὶ τὸ ἰνάτι (ἢ κακία συνοδεύει τὸν κακὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του) Κρήτ. (Μόδ.) || Ἄσμ.

Ὁργισμένος μᾶς ἔχει ἰνάτι, | ἃς τοῦ βγῇ τὸ μάτι (οἱ ἐχθρικῶς πρὸς ἡμᾶς διακείμενοι ἃς εὔρουν τὴν δέουσαν τιμωρίαν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

γινατιάζω πολλαχ. γινατιάζου Μακεδ. (Βόιον) Δαμασκ. Ἐράτυρ. κ.ά.) γ'νατιάζου Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) γ'νατχιάζου Μακεδ. (Βλαστ. Γρεβεν. Κοζ. κ.ά.) ἰνατιάζω ἑνιαχ. ἰνατιάζου Στερελλ. (Σπάρτ. κ.ά.) γενατιάζω Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. δινατιάζω Μακεδ. (Αὐλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι.

Ἐνεργ. καὶ μεσ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ θυμοῦ, ὀργίζομαι ἐνθ' ἄν.: Μ' τί ἰνατιάζιτι, πρὸς τοὺν ἐγγιγνέει; (= ἐνόχλησε) Στερελλ. (Σπάρτ.) Γινάτχιασι κὶ τὸ δειρὶ τοῦ πιδι Μακεδ. (Γρεβεν.) Οἱ διαόλ' γινάτχιασαν Μακεδ. (Δαμασκ.) Τότι οὐ βασιλιάς γινάτχιασιν κ' ἥθιλιν νὰ σκοινώσ' τ' ἄλλα τὰ πιδιά τ' (ἐκ παραμυθ.) Μακεδ. (Βόιον) Γινατιασμένος πῶς ἦταν 'τ'μάσ'κιν νὰ τ'ς σκοινώσ' αὐτόθ. Γ'νατχιάζουμι κὶ γὼ καμμιὰ βουλὰ κὶ μαλώνουμι Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. γινατῶνω, πεισιμῶνω.

γινατιάρης ἐπίθ. πολλαχ. γ'νατιάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἰνατιάρης Πελοπν. (Βουρβ. Κυνοῦρ.) ἰναθιάρης Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἐνθ' ἄν.: Ἰναθιάρη ναι καὶ θὰ κακαποδώσῃ, μὰ δὲ γάνει ὅ,τι τῇ λένε (θὰ κακαποδώσῃ = θὰ κακοπαθήσῃ) Μαλάκ. 2) Ὁργίλος, μνησίκακος, ἐνθ' ἄν.

γινάτιασμα τό, ἑνιαχ. γενάτιασμα Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γινατιάζω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γενατιάζω.

Ἐξόργισις.

γινατίζω ἑνιαχ. γιναντίζω Κύπρ. (Καλοπαναχ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) ἰνατίζω Καππ. (Μισθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι.

Γινατιάζω, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄλλον ποὺ νὰ γιναντίζῃς εἶσαι καλὸς τζαί τίποτε ἄλλο Πεδουλ.

γινατικᾶτα ἐπίρρ. ἑνιαχ. ἰνατικᾶτα Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) γ'νατ'κᾶτα Εὐβ. (Ἀχυρ. κ.ά.)

Ἐξ ἁμαρτ. ἐπίθ. γινατικᾶτος ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι ἀναλογικῶς πρὸς ἄλλα ἐπίρρ. εἰς -ικᾶτα, ὅπως

ἀδεοφικᾶτα, ἐχτρικᾶτα, συγγενικᾶτα, φιλικᾶτα κ.τ.τ.

1) Πεισματικῶς ἐνθ' ἄν.: Γ'νατ'κᾶτα δοῦ πᾶμι τώρα; Ἀχυρ. Ὁ τὸ χ-χορὸ τὰ λέγανε ἰνατικᾶτα (δηλ. ἀντήλλαξαν δίστιχα μὲ πείσμα) Κουρ. 2) Ἐχθρικῶς, μὲ μνησικακίαν ἐνθ' ἄν.: Τὸ 'κανε ἰνατικᾶτα τσαὶ μοῦ ἔερανε τίς σουτσές (= συκιές) Κουρ. Συνών. γιναντινά.

γινατλής ἐπίθ., ἑνιαχ. Οὐδ. γινατλήδ'κον Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inatlî* = πείσμων.

Πείσμων: Γινατλήδ'κον κηφάλ' ἔχ'ς!

γινατλίκι τό, ἑνιαχ. γινατλίξ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς τουρκικῆς προελεύσεως παραγωγ. καταλ. -λίκι.

Γινάτι 1, τὸ ὅπ. βλ.

γινατόζος ἐπίθ., Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όζος.

Γινατοῆς, τὸ ὅπ. βλ.

γινᾶτος ἐπίθ. ἑνιαχ. γενᾶτος Ἀνδρ. Μύκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος. Πβ. τρεχῶ - τρεχᾶτος, φεύγω - φευγᾶτος κ.τ.τ. Ὁ τύπ. γενᾶτος ἐκ τοῦ τύπ. γένομαι τοῦ γίνομαι ἢ ἐκ τοῦ ἄορ. γένηκα.

1) Ἐπὶ καρπῶν, ὄριμος, ἐνθ' ἄν.: Τὰ σταφύλια εἶναι γενᾶτα Ἀνδρ. Μύκ. 2) Ἐπὶ φαγητῶν κ.τ.τ., ἔχω παρασκευασθῇ, εἶμαι ἑτοιμος Μύκ.: Τὸ φαί εἶναι γενᾶτο.

γινατοῆς ἐπίθ. ἰνατιῆς Κρήτ. Σύμ. ἰνατιῆς Θήρ. ἰνατ' - τῆς Λυκ. (Λιθύσσ.) ἰνατατῆς Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἰναντατῆς Κάλυμν. γινατοῆς Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σηλυβρ. κ.ά.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Μεγίστ. γινατοῆς Κύπρ. (Λευκωσ. κ.ά.) γινατῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Γρεβεν.) δινατοῆς Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) γινατῆς Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) Σύμ. γινατατῆς Νάξ. (Γαλανᾶδ. Καλόξ.) δινατατῆς Κῶς γενατιῆς Ἀμοργ. Μύκ. Θηλ. ἰνατῆς Κρήτ. γινατῆς Κύπρ. δινατοῦ Κῶς Οὐδ. ἰνατῆς Κρήτ. γινατῆς Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ.) δινατῆς Κῶς γινατῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inatlî* = πείσμων. Οἱ τύπ. ἰνατατῆς, γινατατῆς πιθάν. ἐκ τοῦ οὐσ. (γ)ινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τῆς καὶ οὐχὶ ἄπ' εὐθείας ἐκ τῆς Τουρκικῆς. Οἱ τύπ. γενατιῆς, ἰνατῆς - τῆς, δινατιῆς - τῆς διὰ τροπὴν τοῦ τζ εἰς ζ, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Σ. Μάνεση, Λεξικογρ. Δελτ. 10 (1965), 99-179. Ὁ τύπ. ἰνατῆς καὶ εἰς Λεξ. Κομ.

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἐνθ' ἄν.: Κακομοίρη, ἰνατῆς, καὶ νὰ σὲ φάῃ θέλει τὸ ἰνάτι σου Α. Κρήτ. Πιὸ ἰνατῆς ἀπὸ 'φτὸ δὲν ἔχω θεωρησμένο' ἄμα βῇ τίποτα, δὲν ἀλλάζει, μακάρι τῆς γεφαλὴ δὸν νὰ τοῦ κόβγῃς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἰνατῆς εἶναι πολλὰ ὁ βλοημένος Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Ἐν' πολλὰ γινατῆς ὁ γιός σου Κύπρ. (Πεδουλ.) Ἐμ' πολλὰ γινατοῆς τοῦτος ὁ ἄθ-θροπος, ὅ,τι πῇ πρέπει νὰ γίνεται Κύπρ. (Λευκωσ.) Διατοῆς ποῦ ναι ὁ γιός σου! Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Ὁντὰ ράφ'ς κανινού ροῦχου κὶ κουμπουνδένι τοῦ ράμματος, εἶναι γινατοῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Δινατῆς παιῖ - μονλάρι Κῶς Ἐγ' γινατῆς κοπελλ-οῦν τοῦτον (ἔγ' = ἐν = εἶναι) Κύπρ. || Ἄσμ.

